Ч. 273. Неділя 19 (6) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарна ситуация — Нагляче внессне п. Крека і Крамаржа. — Дальша обструкция.

П. Президента міністрів бар. Бінерта приймив вчера цісар на окремій авдиєнциї, аби поінформувати ся про теперішну парляментарну ситуацию.

Пп. Крек, Крамарж і тов. зголосили — як ми вже згадували — нагляче внесене о зміну реґуляміну. Внесене то має на цїли зробити неможливою обструкцию і в тій цїли має змінити ся деякі параґрафи реґуляміну та віддати більшу власть президентови палати. Такий закон мав би обовязувати поки що лиш один рік.

Коли розійшла ся вість, що п. Крамарж наміряє поставити то внесене, вибух між Німцями переполох. Скликано народно-німецкий союз на засїдане, на котрім п. Вольф виголосив остру бесїду против внесеня. Також инші бесїдники виступили против внесеня і заявили, що доперва коли би Унїя згодила ся на ухвалене буджетової провізориї і уповновласнюючого закона, тодї могли би Німцї взяти під розвагу внесене о зміну реґуляміну. Значить ся, що Німцї противні суть змінї реґуляміну, а один з їх послів Перґельт в розмові зі співробітником Neue fr. Presse просто заявив, що внесене Крамаржа есть для Німців дуже небезпечне і що они не можуть на него згодити ся

Остаточно сторонництва охочі до працї вибрали комітет з пятьох членів, котрий мав порозуміти ся з славяньскою Унїєю. По полудни відбула ся конференция, на котрій засїдав також презес польского кола др. Ґлонбиньский з мужами довіря славяньскої Унїї. Конференция однако не довела до успіху.

Коло польске і сторонництво християньско-суспільне обіцювали Чехам, що будуть голосувати за внесенем під услівем, що Чехи до 23 с. м. дозволять на державні конечности, а аж по новім роцї розпічне ся дискусия над реґуляміном. Чехи про иньо жадали, аби насамперед настала перерва реґуляміну, а аж відтак ухвалено державні конечности.

Позаяк та безпосередна виміна гадок не довела до успіху, зібрала ся конференция провідників клюбів, на котрій промавляв також президент кабінету бар. Бінерт. І та конференция також не дала пожаданого висліду. Около години 9 перервано єї, а нинї о год. 11 перед полуднем має зібрати ся на ново.

В дїйстности трудности суть о много поважнїйші. Розходить ся бо о ті сторонництва, котрі не належать до славяньскої Унїї, а на случай понехання обструкциї Унїєю поведуть борбу на власну руку. І так грозять обструкциєю Русини, чеські і німецкі радикали. Трудности суть так великі, що зовсїм оправдане есть недовіре, яке проявило ся в погляді, що помимо заповідженої дальшої конференциї до пожаданого звороту не дійде.

Засїдане послів очевидно відбуває ся дальше. Социяльні демократи домагають ся, аби его перетягнути бодай через недїлю. Тут підозрівають социялїстів, що они хотять устроїти в недїлю масову демонстрацию перед парляментом. Того побоює ся правительство і тому, коли не наступлять инші диспозициї, прийде ще нинї до відроченя парляменту, бо удержувати дальше такий стан не має цїли.

Одностайність засїданя послів перериває лише ґалерия. Вчера вечером один з присутних на ґалериї облив чеських послів содовою водою. Настав величезний крик. Чоловіка того викинено з ґалериї і ґалериї опорожнено. О год. 11 впущено публику знов на ґалериї.

В часї промови пос. Сердінка появив ся на ґалериї фотоґраф, аби для одної з ілюстрованих часописий поробити знимки. Посли чеські побачили то і уставили ся коло свого бесїдника, аби увіковічнити ся на фотоґрафії.

В часї дальшої промови п. Сердінка по-

---

20)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Людска справедливість не всюди в однаковий спосіб смерть людем робить. В нашій монархії, в Росиї і в Туреччинї вішають; у Франциї ґільотина виправляє людий на тамтой сьвіт, а в Німеччинї кат як різник відрубує чоловікови голову на ковбанї. Вішане, кажуть, есть непрактичне, бо бували вже й такі случаї, що висїлець урвав ся і его треба було другий раз вішати. Буває знов і так, що коли кат зле заложить стричок, то висїлець не душить ся в сїй хвили, не тратить притомности, лиш мучить ся довго, кидає собою, а навіть лиш завмирає, та міг би ще навіть по довшім часї віджити, як то буває нераз у тих самоубийників, що через повішене хотїли би собі житє відобрати. Длятого кажуть, найлїпший такий спосіб, котрий нехибно в одній хвили смерть приносить. А то робить ґільотина, машина до убиваня людий.

Ґільотина відограла в новійшій історії культури і цивілізациї так важну ролю, що про неї написано вже цїлї книги. Ми тут можемо подати хиба лиш коротенький начерк історії сеї машини до траченя людий. Характеристичне, що як раз сего року не лиш богато про ґільотину писано, але она й була в роботї як ще нїколи доси від кільканайцяти лїт. Ба, що більше: ще якось в жовтни чи падолистї 1906 р. предложило було француске правительство палатї послів проект закона о зниесеню кари смерти. Справа ся тягнула ся аж до кінця минулого року і остаточно закінчила ся тим, що париский кат п. Дайблер витягнув знов свою „вдовицю“, як у Франциї називають ґільотину і приготовив єї до ужитку, а в сїчни сего року дав аж чотири представленя з нею. Радість, з якою француска публика повитала ката і его машину, есть так характеристична не лиш для самих Французів, але й для всего людства взагалї, показує так наглядно, що зьвірскість есть частиною людскої натури і може при нагоді в сей або инший спосіб проявити ся, що мусимо тут насамперед про сю подію розповісти, заким розкажемо історию самої машини.

В місточку Бетін (Bethune) засудили були на смерть чотирох розбишаків. Бетін есть то промислове місточко в північній Франциї в департаментї Па де Кале, котрого головним містом есть Аррес. Чотири зьвірі в людскім тїлї, братя Абель і Авґуст Поллети, Канї Времан і Теофіль Деро утворили були розбишацку ватагу, котра під назвою „страх півночи“ непокоїла людий вже від давного часу. Нїхто в тих сторонах не був вже певний свого житя. А вже найбільше терпіла від розбишаків охрестність міста Газбрук. Кілько злочинів допустила ся була тота ватага — сего навіть не удало ся докладно вислїдити. Перед судом доказано лиш, що проводир тої ватаги, Абель Поллє, допустив ся трох убийств а десять нічних розбоїв з наміреним убийством і крадежами. Авґустови Поллетови доказано одно убийство і одно намірене убийство а прочим одно і два убийства та множество крадежий. Що то за зьвірі були, можна зміркувати із слїдуючого. Коли заступник начальника департаменту завів у вязници з Абельом Поллетом розмову, сказав той ему цинічно: Як би так все було знане, чого я наробив, то нїхто би тому не повірив. То, до чого я в судї признав си, то ще нїчого! А его брат Авґуст, коли его спитали, що він буде колись робити, до чого возьме ся, відповів: Ба, як верну з Ґуяни, зачну знов убивати. — Сей розбишак як і его товариші були певні того, що президент републики помилує їх і їх лиш вивезуть до Ґуяни, де они будуть могли закінчити житє яко поселенцї. Они були вже від шести місяців засуджені на смерть, але президент републики не підписував вироку, сподїваючись, що парлямент знесе кару смерти. Убийники, коли бувало грали в карти з вязничними сторожами, жалували ся на то, що мусять так довго ждати на помилуване; їм забагало ся вже віддихати морским воздухом і тїшили ся, що в Ґуянї будуть фасувати тютюн.

Та завели ся. Більшість палати послів перепуджена тим, що розбої і убийства зачали в послїдних часах дуже ширити ся, висказала ся против знесеня кари смерти а президент републики, числячись з голосом більшости, перестав помиловувати убийників. Париский кат,

лвив ся на сали звістний з дотепу пос. ґр. Штернберґ, а численні его уваги дали привід до загальної веселости серед послів, так що віцепрезидент др. Старжиньский мусів кілька разів накликувати до спокою.

О год. $12^1/_2$ в ночи розійшла ся з кругів посольских поголоска, як кажуть зовсім певна, що нині о год. 12 в полудне прийде під наради нагляче внесене пп. Крека і Крамаржа в справі зміни реґуляміну.

По умотивованю внесеня і короткій дискусиї внесене буде ухвалене і в тій хвили президент заповість конець засїданя.

Так ухвалене внесене буде відослане до палати панів до ухвали, відтак до цісарскої санкциї і буде оголошене.

Вже на слїдуючім засїданю, яке буде скликане з хвилею, коли реґулямін стане правосильний, президент палати на підставі того реґуляміну буде мати значнїйшу власть.

В той спосіб наглячі внесеня, поставлені ческими радикалами і всї прочі наглячі внесеня, які приготовили инші опозицийні сторонництва, не прийдуть під наради перед буджетовою провізориєю і законом уповновласнюючим, бо президент заявить, що силою своєї власти пересуває їх поза точки дневного порядку.

В палатї послів цїлком спокійно. Обструкцийні бесїдники виголошують дальше свої промови. Засїдане тревае безперервно вже від середи полудня.

Новинки.

Львів, дня 18 грудня 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер торговлї іменував официялів почтових між иншими: Йос. Ціґлєра в Станиславові, Льва Хомицкого в Чорткові, Віктора Розенравха в Перемишли і Ів. Завулїньского у Львові старшими официялами почтовими а Дирекция почт і телеґрафів полишила їх і дальше в їх дотеперішних місцях службових. — Львівский висший суд краєвий переніс: официяла канц. Самуіла Превеса з Куликова до Стрия, і канцелїстів: Фр. Ярославского з Бродів до Львова і Ів. Гунґендорфера з Козової до Підгаєць та іменував канцелїстами підофіцирів: Івана Гриньова для Куликова, Вас. Чаплю для Козової і Вол. Борженцкого для Обертина.

— **Вісти особисті.** Президент галицкої дирекциї почт і телеґрафів п. Іван Любич Сеферович повернув з Відня і обняв урядоване.

— **Управителем гал. ц. к. Бюра кореспонденцийного** у Львові іменував п. Президент Міністрів почавши від 1 січня 1910 п. Марияна Шидловского, дотеперішного управителя львівского відділу тогож бюра.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів ґімнастики в школах середних і в семінарях учительских відбудуть ся у Львові дня 28 грудня 1909. Кандидати мають вносити подання на письмі найдальше до 27 грудня с. р. до комісиї іспитової і приложити до подання: 1) опис житя і образованя; — 2) виказати увінчене школи середної або семінариї учительскої; — 3) подати мову, в якій наміряють уділяти науки.

— **Філїя** краєвого тов. „Сїльский Господар" в Перемишли відбуде свої загальні збори з викладами устроюваними головним видїлом нашого товариства в четвер дня 23 грудня с. р. о год. 12 в полудне в сали „Народного Дому" із слїдуючим дневним порядком: 1) отворене зборів, 2) др. Евг. Олесницкий: „Задачі нашої хлїборобскої орґанїзациї", 3) звіт з діяльностий уступаючого видїлу, 4) вибір видїлу, 5) внесеня і інтерпеляциї членів.

— **До відомости кредитових стоваришень.** Щоби спонукати скорше закладане реєстрованих спілок молочарских, що оказали ся дуже користними для наших хлїборобів, розсилає Краєвий Союз господарско-молочарский в Стрию поученя про сї спілки на адресу Хв. управ кред. стоваришень і має повну надію, що Хв управи стоваришень заінтересують ся сею справою та займуть ся з'орґанїзованем молочарских відділів при істнуючих стоваришенях, тим більше, що зимова пора надає ся як найлїпше до закладаня молочарень.

— **В справі крадежі в головнім шпитали** львівскім доносять тепер, що шкоду, зроблено в наслїдок крадежі вина у висоті около 900 К покрив зовсім управитель шпиталю. Виновником крадежі був приватний слуга управителя шпиталю, котрий підробленим ключем добув ся до пивниці і вкрав вино з бочок. По відправленю слуги закрав ся він в ночи до шпиталю і виніс звідтам між иншими річами і пачку кунеролю. Поліцаян арештував его при продажи того артикулу, а на поліциї вийшла на верх крадїж в шпитали і аж тоді спостережено брак вина в бочках. Крім того слуги відставлено до суду карного ще й нічного сторожа підозріного о то, що помагав красти.

— **Дрібні вісти.** В урядовій „Wien. Ztg." появило ся розпорядженє цїлого Міністерства в 13 грудня с. р. заводяче для судейских урядників в Трибуналї адміністрацийнім тоґи судейскі. — В шинку Юфеса при ул. Городецкій вкрадено оногди селянинови Іванови Златови з Валїнця на Буковинї полярес з сумою 76 К. — П. Людвика Фонтана згубила полярес зі сумою 38 К, а на ул. Міцкевича знайдено полярес з 52 К і зложено на поліциї. — З подвіря реальности при площи св. Юра вкрадено Михайлови Сенюкови мужеске і дамске пальто і 2 колдри.

— **З Тов. „Вакацийних Осель".** В льокали „Рускої Бесїди" відбули ся в середу звичайні загальні збори Тов. „Вакацийних Осель". Збори відкрила п. Ольга Бачиньска, голова Тов. і при сїй нагоді зложила подяку за запомоги Тов. „Дністер", краєвому Видїлови і тим добродїям, що помагали Тов. датками, або приватно держали у себе дїти на вакациях. Покликаний на секретаря п. Коць відчитав протокол з попередних заг. зборів, який принято без змін до відома. З черги складав звіт з діяльности Тов. секретар п. Ґерусїньский, зазначивши між иншими, що Тов. уладило вечерницї і фестин спільно з иншими тов. По касовім звітї на внесенє шконтруючої комісиї збори уділили абсолюторию видїлови. При точці вибору нового видїлу ухвалено вибрати тих самих видїлових з огляду на совістне сповнюване ними задачі Тов. Лише на місце п. Ґерусїньского, який вибору не приняв, покликано до видїлу п. Лучаківску, а п. Ґерусїньского вибрано заступником видїлового.

— **Репертуар руского театру в Бродах.** (Саля „Тов. Музичного". Початок о год. $7^1/_2$ вечером).

В недїлю дня 19 с. м. „Кума марта" (Чародійка), драматичний образ зі співами і танцями в 5 діях Шпажиньского.

— **Ще одна крадїж почтового мішка з грішми.** З Нового Санча доносять: З кінцем минулого місяця вкрадено на стациї зелїзничій в Добрій коло Лиманової почтовий мішок з грішми, в котрім було 1550 К. В пятницю дня 10 с. м. арештовано виновника тої крадежі: ученика шестої кляси ґімназ. Володислава К., сина тогника зелїзничого в Добрій. Крадеж тої доконано в слїдуючий спосіб: Почтовий возний Войтіх Міхалек був дня 21 падолиста разом зі своїм помічником на двірци в Добрій, де відобрав з поїзду особового заплюмбований мішок почтовий, в котрім були дві пачки, одна з 1050 К, а друга з 500 К. Коли поїзд заїхав під перон, пішов він в сторону до ваґона почтового, а згаданий мішок з грішми полишив під опікою свого помічника Вуйціка. Нараз приступив до него ученик ґімназияльний Володислав К. і сказав ему, що коні, запряжені

пан Дайблер, котрий ще в лютім 1899 р. послїдний раз виконував свое ремесло і від тої пори займав ся лиш годівлею крілників і плеканем гвоздиків в городі, одержав приказ взяти ся знов до свого дїла. Виславши товаровим поїздом свою машину наперед, виїхав він в недїлю дня 10 січня о 8 год. рано з чотирома помічниками з Парижа поспішним поїздом на північ до Бетін.

А в Бетін? В Бетін люди тїшили ся на приїзд п. Дайблєра, як рідко коли на приїзд якого монарха. На двірци зібрала ся величезна товпа і повитала ката грімкими окликами: „Най жиє Дайблєр!" В готели запросило его якесь товариство до спільного обіду, але він випросив ся і пішов насамперед порозуміти ся з судовими властями, де би уставити ґільотину. Власти хотіли спершу, щоби трачене відбувало ся на великій площи за містом, але Дайблєр спротивив ся тому, кажучи, що за мало есть войска в місті, щоби могло на так великій площи удержати порядок. Отже постановлено уставити ґільотину на малій площи перед криміналом.

Мимо студеня і великої непогоди — дощ лив як з коновки, в місточку запанував незвичайний рух. Наїздило ся множество людий із сусїдних сторін і вже о десятій годинї вечером було так богато людий в місті, що не мали вже де поміститп ся і стояли на дворі на площи, де мали уставити ґільотину. Всї каварнї були переповнені і стояли отверті аж до рана. Люди вилазили на дахи домів і на дерева, щоби завчасу здобути собі добре місце а за місця у вікнах плачено по 100 до 150 франків.

Більше як трийцять тисячів людий зібрало ся на місци, де мала бути уставлена ґільотина; їли і пили та забавляли ся весело, чекаючи, коли надійде так важна хвиля, що будуть могли на власні очи видїти і налюбувати ся тим, як убийникам злетить голова з їх карку. Около пів до 4 год. рано зробив ся серед товпи величезний рух і як би на даний знак з горла 30.000 людий роздав ся грімкий оклик, якого ще не то Франция, але й цїлий сьвіт ще не чув: Vive Deibler! Най жиє Дайблєр! Най жиє кат! Але Дайблєра ще не було; то лиш заїхала его „вдовиця", котру зараз уставлено на означенім місци. Ґільотину обступило зараз і войско та зробило відповідне місце.

І знов за хвильку роздав ся грімкий оклик: Най жиє Дайблєр! Сим разом кат таки направду вже показав ся, він прийшов оглянути ґільотину, чи она добре уставлена. Его поява була знаком до страшного заворушеня. Товпа, жадна крови, зачала кидати ся і верещати як скажена, та хто знає, до чого би було прийшло, як би не то, що власти вже завчасу постарали ся о сильний відділ войска і як би не то, що таки сам Дайблєр взяв ся порядок робити. — Зробіть місце! — викрикувала розлючена товпа. — Хочемо їх видїти! Хочемо видїти, як їм будуть голови з карку злїтати! Що, лиш трийцять метрів хотять дати?! То за мало! Тисяч метрів! В тій хвили дав ся почути голос дзвонів в Бетін а товпа зачала викрикувати з радости: Чуєте! Навіть дзвони тїшать ся і сьміють ся!...

Робить ся страшенна глота, люди зачинають тиснути ся і готові кождої хвилї переломити войсковий кордон. Особливо пхає ся дуже наперед якийсь чоловік, дотиснув ся аж до войска. Его лице бліде як у трупа, очи ему сьвітять ся і він придушеним від зворушеня голосом повтаряє заєдно: Дякувати Богу! Прецї раз! Прецї раз! — То якийсь п. Лєкок, котрому засуджені тепер на смерть убийники убили перед двома роками его стареньких родичів, его брата і его молодшу сестру. І Лєкок не спочив, доки аж перепхав ся таки через войсковий кордон.

Якраз доходить вже шеста година. На дворі ще темно а від тих кілька ґазових лїхтарень, що горять на улици, якось нїби аж ще темнїйше робить ся в очах. Товпа з цїлим напруженем споглядає в сторону, де стоїть ґільотина, бо там появив ся кат і робить пробу. Дайблєр виліз на підвисшене і потиснув на ґузик а великий ніж впав з лоскотом на ковбан. Проба випала добре а товпа верещить знову: Браво! Най жиє Дайблєр! Най жиє наш спаситель!

Надходить тепер найважнїйша хвиля. Убийники навіть за грубими мурами вязницї могли були чути тоті крики, які діяли ся на улици, але они певні того, що будуть помилувані, награвшись вечером в карти, спали спокійно. Трачене після постанов закона має відбувати ся досьвіта а суд був постановив, що насамперед мають бути страчені убийники Дерo і Канї а відтак головні проводирі, оба братя Поллєти.

(Дальше буде).

до воза почтового, що стояв коло двірця, сполошили ся. Вуйцік перепуджений тим, побіг, щоби задержати коні, але переконав ся, що коні стояли спокійно, лиш один з них був відпряжений. Він вернув назад до ждальні, але тут не застав вже мішка з грішми, котрий лишив був на лавці. Заалярмований персонал зелізничий і почмайстер надармо шукали за мішком, а не припускали в першій хвили, щоби его вкрав той студент. Отже арештовано поки що возного Міхалка і Вуйціка та відставлено їх до вязниці в Новім Санчи, де пересиділи аж до 10 с. м.

Почмайстер довідавшись від Вуйціка о его пригоді з учеником К. впав на гадку, що крадежі міг допустити ся згаданий ученик і повідомив о тім жандармерию в Нов Санчи. Тоді комендант жандармериї в Нов. Санчи післав в пятницю дня 10 с. м. жандармів до ґімназиї, щоби там арештували ученика VI. кл. ґімн. Жандарми пішли до канцеляриї директора а прикликаний там ученик зачав випирати ся всего і казав, що взагалї не знає нічого о тій крадежи. Переслухано ще кількох учеників ґімназияльних а тоті зізнали, що виділи у свого товариша паперові гроші на кількасот корон а декотрі навіть позичили від него перед кількома днями по кільканайцять корон. Жандарми відвели відтак арештованого ученика до его помешканя і перевели ревізию, котра потвердила вповні вину арештованого. Знайдено там нові, перед двома недїлями куплені меблї, множество дорогих дрібничок, дорогі книжки, дивани, занадто велику скількість ґардероби і т. п. Арештований все ще випирав ся, аж остаточно сказав: Як маємо іти до кримінаду, то ходім! Я тут нічого не скажу. Відведений до вязниці зізнав, що „знайшов“ на двірци в Добрій пачку, в котрій було 500 кор. і присвоїв еї собі. При ревізиї не знайдено у него гроший.

— **Позичка на чужу каменицю.** Процес Бельского має нині закінчити ся вироком. Вчера вже трибунал предложив судиям присяжним питаня, але що оборона зажадала доданя ще двох питань в напрямі невідпорного примусу і хвилевого запамороченя ума, то трибунал відложив рішене в сїй справі до нині. Два характеристичні моменти вирину ли в сїй справі, котрі треба тут ще занотувати. Бельский, як вже звістно, старав ся вмовити в трибунал і Вляшка самого, що то він, той Вляшек, всему виноватий, що він підмовив его до того обманьства і подїляв ся з ним грішми а щоби тим більше укріпити той погляд у судиїв, витягнув на верх справу, котра поправдї не стоїть в ніякій звязи з сим процесом, але котра на думку Бельского могла кинути зле сьвітло на Вляшка а таки показати, що він міг допустити ся того обманьства, коли вже перед тим раз допустив ся на шкоду львівского маґістрату і за то був усунений. В грудни 1908 утратив був Вляшек посаду диєтаря при львівскім маґістратї. Влишек представляв ту справу в той спосіб, що на власну руку попідвисшував був платню деяким зле платиним робітникам маґістратским. Коли о тім довідала ся его начальна власть, казала ему видану на ту цїль суму звернути; він то й зробив, але більше вже не пішов на посаду. Тимчасом Бельский вчепив ся був того і старав ся доказувати, що то було спроневірене. Завізвані на сьвідків урядники маґістратскі зізнали, що все то неправда, що Бельский говорив. Другий характеристичний момент то були зізнаня брата Бельского, котрий, що впрочім зовсім природно, старав ся, о скілько міг, боронити брата і доказував, що він вже змалку перебувши хоробу шкарлятини, був слабий на умі а відтак може вже й в роду не всї були дома в его голові, бо дїдо братів, котрий по повстаню в 1831 р. був засуджений на смерть і втік до Галичини, пересидів знов в Австриї „за політичне“ 4 роки на Шпільберґу (в Берні на Мораві) а відтак виїхав до Франциї і там помер в домі божевільних. Та й вуйко їх був несповна розуму, бо скінчивши студиї медичні, став ся палієм. Найхарактеристичнійше однак було то, що брат Бельского сказав, що уважає Мотилевских за моральних виновників сего вчинку. Они не повинні були віддавати ему адміністрациї своєї камениці. Він не потребував їх дружби, їх гостинности, бо міг то знайти де инде. Він обовязував ся звернути Мотилевским за брата всї гроші, але они зажадали, щоби він їм звернув ще й всї їх кошти подорожи до Швайцариї.

Телеґрами.

Відень 18 грудня. О 1 год. пос. Діріх перервав свою бесїду і заявив, що він і ческі аґрариї беруть назад всї свої пильні внесеня на річ внесеня пос. Крека. В справі пильности внесеня о зміну реґуляміну забрав голос внескодавець словіньский посол о. Крек. Німецкі посли виходять з салї і зачинають протестувати против бесїди пос. Крека з причини, що не мали часу записати ся на лїсту бесїдників.

Брукселя 18 грудня. Похорон короля відбуде ся в середу. Наслїдник престола зложить в четвер присягу на конституцию.

Брукселя 18 грудня. З порученя княг. Людвики один з адвокатів в супроводї урядника судового пішов до замку Ляекен а відтак до вілї баронової Воґан. Баронова не хотїла отворити, аж коли еї завізвано в імени права, отворила двері. В палатї зафантовано все, що мало якусь вартість.

Манаґва 18 грудня. Президент Нікараґви Зеляя повідомив телеґрафічно президента Сполучених Держав, що уступає зі свого становища, щоби дати можність завести знов добрі відносини зі Сполученими Державами.

Петербург 18 грудня. Комісия буджетова на довірочнім засїданю ухвалила без зміни кредити потрібні на реорґанїзацию армії.

Ціна збіжа у Львові.

дня 17 грудня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·70	до	12 90
Жито	9·20	до	9 40
Овес	7·10	до	7·30
Ячмінь пашний	7 10	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	10·—	до	13·—
Вика	7·—	до	7 50
Бобик	7·—	до	7·20
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	80·—
Конюшина біла	70·—	до	85·—
Конюшина шведска	65·—	до	80·—
Тимотка	25·—	до	27·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючій з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посиішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), 1·30 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{35},
в недїлї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·35.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.

До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527)